

Theo Lời Kể Của Pháp Sư Không Nhất

Năm 1995, tôi cùng pháp sư Diệu Âm được cử đến Singapore tham dự khóa đào tạo Tịnh tông đầu tiên, nhờ đó tôi được ở bên cạnh lão hòa thượng học tập. Lúc đó, có một việc khiến chúng tôi rất lấy làm lạ: mỗi lần hễ quán trưởng Hàn đến, lão hòa thượng luôn nhường vị trí mà mình đang ngồi để mời bà ngồi. Các đệ tử của lão hòa thượng cũng đều chào hỏi quán trưởng trước, rồi mới chào hỏi sư phụ. Qua đó, mọi người mới thật sự cảm nhận được, lão hòa thượng tôn trọng hộ pháp đến nhường nào, thật sự xem họ như Bồ-tát để cung kính, chưa từng ra vẻ bề trên của người xuất gia.

Năm 2000, theo lời dẫn dò của lão hòa thượng, tôi tập giảng kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo ở Cư sĩ lâm Phật giáo Singapore. Nội dung chính nói về nguyên nhân khiến công phu tu học không đắc lực. Khi đó, tôi rất nghi hoặc: tại sao trong lớp đào tạo chuyên hoằng chuyên tu Tịnh tông, lại sắp xếp tập giảng một bộ kinh có vẻ như không liên quan nhiều đến Tịnh tông như thế? Trong quá trình tập giảng, tôi dần dần ngộ ra một điều: lão hòa thượng bình thường không bao giờ phê bình học trò, mà ngài trích dẫn kinh điển ra, tiếp nhận lời dạy của Phật “không tìm lỗi người khác, cũng không nêu tội người, xa lìa lời thô ác và tâm keo kiệt, từ bỏ sự lười biếng, tránh xa mọi ồn ào, tịch tĩnh luôn biết đủ”. Giúp mọi người trong quá trình học tập tự mình đối chiếu, phản tỉnh, từ sâu thẳm trong tâm khởi lên lòng hổ thẹn, từ đó sửa lỗi hướng thiện. Qua đây mới hiểu được sự dụng tâm khổ nhọc và lòng từ bi tha thiết của lão hòa thượng.

Tổ biên tập “thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”